

gererne efter opfordring af luftfartøjschefen kan yde hjælp til at opretholde orden og lydighed om bord. Endvidere kan besætningsmedlemmer og passagerer uden opfordring fra luftfartøjschefen iværksætte forebyggende forholdsregler, herunder anvende magt.

I den nugældende lovs § 44, stk. 3, hedder det, at såfremt der tilføjes den, der har nægtet luftfartøjschefen lydighed, skade, kan han alene gøre ansvar gældende, hvis der er anvendt hårdere midler, end omstændighederne krævede. Det er ikke fundet nødvendigt at opretholde denne bestemmelse, idet det antages at følge allerede af almindelige retsregler, at der ikke kan blive tale om ansvar, når den, der har iværksat forholdsreglerne, har haft rimelig grund til at antage, at betingelserne for deres anvendelse har været til stede og man ikke er gået videre, end hvad der efter omstændighederne kan anses for forsvarligt. . . .

De foreslåede ændringer i afsnittet om *befordrerens ansvar* i den nugældende lovs kap. 9 er foranlediget af en i Guadalajara den 18. september 1961 undertegnet tillægskonvention til Warszawakonventionen angående indførelse af visse ensartede regler om international luftbefordring udført af anden person end den kontraherende befordrer. For det tilfælde, at en befordring med luftfartøj, der efter den indgåede aftale er at anse som én befordring, udøves af flere efter hinanden følgende befordrere, foreskriver den nugældende bestemmelse i § 119, at enhver af befordrerne er ansvarlig for den del af befordringen, som det påhviler ham at udføre. Ved den nu foreslåede ændring foreskrives det, at såvel den, som har indgået befordringsaftalen, som den, der rent faktisk udfører befordringen, skal anses for befordrere, således at den førstnævnte skal anses som befordrer, for så vidt angår hele befordringen, og den sidstnævnte kun, for så vidt angår den del af befordringen, han udfører. Med hensyn til de enkelte ændringsforslag skal jeg tillade mig at henvise til forslaget og bemærkningerne hertil.

I forbindelse med ændringerne i luftfartslovens kap. 9 har man fundet anledning til samtidig at få fjernet en tvivl med hensyn til fortolkningen af lovens §§ 92, 93 og 97 om *befordrings-*